

Nieuwsbrief PS Updates - Nummer 32, 2019

Nummer 32, 2019

Redactie: Mr. H. Vorsselman, mr. drs. I. van der Zalm, mr. Y. Bosschaart en J. Stulp.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2019:3065](#) 20-08-2019

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2019:2098](#) 14-05-2019

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2019:827](#) 12-03-2019

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2003:31](#) 10-04-2003

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2002:14](#) 15-08-2002

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2000:3](#) 21-12-2000

Rechtbank

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2019:5062](#) 28-08-2019

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2019:3643](#) 14-08-2019

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2019:3066](#) 12-08-2019

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2019:8162](#) 12-08-2019

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2019:8055](#) 08-08-2019

[Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBNNE:2019:3751](#) 23-07-2019

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2019:6022](#) 28-06-2019

Centrale Raad van Beroep

[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2019:2835](#) 28-08-2019

[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2019:2836](#) 28-08-2019

[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2019:2805](#) 22-08-2019

[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2019:2653](#) 08-08-2019

[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2019:2752](#) 08-08-2019

[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2019:2739](#) 08-08-2019
[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2019:2638](#) 07-08-2019
[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2019:2350](#) 18-07-2019
[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2019:2250](#) 11-07-2019
[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2019:2185](#) 03-07-2019
[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2019:2289](#) 03-07-2019
[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2019:2202](#) 28-06-2019
[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2019:2092](#) 20-06-2019
[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2019:1962](#) 19-06-2019
[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2019:2048](#) 18-06-2019
[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2019:2148](#) 13-06-2019
[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2019:1842](#) 06-06-2019
[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2019:1870](#) 05-06-2019
[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2019:1889](#) 05-06-2019
[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2019:1896](#) 05-06-2019
[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2019:1890](#) 05-06-2019
[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2019:1893](#) 05-06-2019

Uitspraken zonder ECLI

[Geschillencommissie Financiële Dienstverlening](#) 15-07-2019

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

[Geschillencommissie Financiële Dienstverlening](#) 22-07-2019

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

[Geschillencommissie Financiële Dienstverlening](#) 09-01-2019

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

[Geschillencommissie Financiële Dienstverlening](#) 28-06-2019

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

[Geschillencommissie Financiële Dienstverlening](#) 04-04-2018

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

[Geschillencommissie Financiële Dienstverlening](#) 29-07-2019

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

[Rechtbank Noord-Holland](#) 30-07-2019

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

[Geschillencommissie Financiële Dienstverlening](#) 31-07-2019

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

Annotatie

[Onvoldoende bewijs dat schade is opgelopen tijdens uitoefening werkzaamheden.](#)

mr. D. van Gastel

RECHTSPRAAK

Sociale zekerheid. ZW-uitkering terecht beëindigd. Geen deskundigenbericht, geen strijd met het beginsel van de equality of arms. Het UWV heeft voldoende gemotiveerd dat de aan de EZWb ten grondslag gelegde functies in medisch opzicht geschikt zijn voor appellant. Bevestiging aangevallen uitspraak.

Appellant is laatstelijk werkzaam geweest als productiemedewerker. Op 11 mei 2015 heeft hij zich wegens lichamelijke en psychische klachten ten gevolge van een auto-ongeluk ziek gemeld. Op dat moment ontving hij een uitkering op grond van de Werkloosheidswet. Het UWV heeft appellant in aanmerking gebracht voor ziekengeld op grond van de Ziektewet (ZW).

Een arbeidsdeskundige heeft in het kader van de Eerstejaars Ziektewet-beoordeling (EZWb) vastgesteld dat appellant niet in staat is zijn eigen werk te verrichten, vervolgens vier functies geselecteerd en op basis van de drie functies met de hoogste lonen berekend dat appellant nog 71,90 procent van zijn zogeheten maatmaninkomen zou kunnen verdienen. Het UWV heeft bij besluit van 12 mei 2016 vastgesteld dat appellant met ingang van 13 juni 2016 geen recht meer heeft op ziekengeld, omdat hij meer dan 65 procent kan verdienen van het loon dat hij verdiende voordat hij ziek werd.

In hoger beroep heeft appellant staande gehouden dat sprake is van een situatie van geen benutbare mogelijkheden. Verder heeft appellant betoogd dat de rechtbank het beginsel van de *equality of arms* heeft miskend door geen onafhankelijke deskundige te benoemen.

Zoals de Raad in zijn uitspraak van 30 juni 2017 (ECLI:NL:CRVB:2017:2226) heeft overwogen, is de kern van het beginsel van *equality of arms* erin gelegen dat slechts als evenwicht bestaat tussen partijen met betrekking tot de mogelijkheid om bewijsmateriaal aan te dragen, de bestuursrechter in staat is een onafhankelijk en onpartijdig oordeel te geven. Als de betrokkene (medische) stukken in het geding brengt, moet de bestuursrechter beoordelen of deze stukken een redelijke mogelijkheid vormen voor betrokkene om de bestuursrechter van zijn standpunt te overtuigen. Met het overleggen van medische stukken van de behandelend

sector, waaronder informatie van de huisarts en I-psy, heeft appellant gebruikgemaakt van de mogelijkheid om nadere stukken in te dienen. Er is geen reden om aan te nemen dat appellant belemmeringen heeft ondervonden bij de onderbouwing van zijn standpunt dat het UWV zijn beperkingen heeft onderschat. De ingediende stukken zijn naar hun aard geschikt om twijfel te zaaien over de conclusies van de artsen van het UWV. Voor het aannemen van het ontbreken van *equality of arms* bestaat daarom geen aanleiding. De Centrale Raad van Beroep bevestigt de aangevallen uitspraak.

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 28-08-2019

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2019:2836

Zaaknummer: 17-4138 ZW

Rechters: E.W. Akkerman

Advocaten: D. Gürses

RECHTSPRAAK

***Sociale zekerheid. WIA-uitkering terecht geweigerd.
Deskundigenbericht. Geselecteerde functies juist vastgesteld.
Bevestiging aangevallen uitspraak.***

WIA-uitkering terecht geweigerd. Voldoende medische grondslag. De FML (functionele mogelijkhedenlijst) is geheel in overeenstemming met de bevindingen van de door de Raad geraadpleegde deskundige. De geselecteerde functies zijn voor appellante in medisch opzicht geschikt. Bevestiging aangevallen uitspraak.

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 28-08-2019

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2019:2835

Zaaknummer: 15/7775 WIA

Rechters: H.G. Rottier

Advocaten: M.H.J. van Geffen

RECHTSPRAAK

Eenmalige bijzondere uitkering gebaseerd op de Regeling Ereschuld is juist vastgesteld door de staatssecretaris (€ 36.250). De rechtbank stelde ten onrechte een hogere vergoeding vast (€ 125.000). De Raad vernietigt de aangevallen uitspraak.

Betrokkene, sergeant-majoor (chef-kok/chef-hofmeester) bij het beroepspersoneel voor onbepaalde tijd van de Koninklijke Landmacht, is in 1993 voor een korte tijd uitgezonden geweest naar Kroatië. Aan betrokkene is met ingang van 25 maart 2001 ontslag verleend wegens blijvende dienstongeschiktheid.

Betrokkene ontvangt vanaf 1999 een uitkering ingevolge de Wet op de arbeidsongeschiktheidsverzekering (WAO) naar een mate van arbeidsongeschiktheid van tachtig tot honderd procent. (De rechtsvoorganger van) het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen (UWV) heeft de mate van arbeidsongeschiktheid voor het laatst beoordeeld in 2000, waarbij de in 1999 vastgestelde mate van arbeidsongeschiktheid van tachtig tot honderd procent is herbevestigd. Bij betrokkene is sprake van een traumatische amputatie van de linkerringvinger als gevolg van een niet dienstverband gerelateerd ongeval en in enige mate psychische klachten met name gerelateerd aan alcoholmisbruik.

Eenmalige bijzondere uitkering gebaseerd op de Regeling Ereschuld juist vastgesteld. De beoordeling van de aanspraak op de eenmalige bijzondere uitkering is een administratieve beoordeling waarbij wordt uitgegaan van de in het kader van het militair invaliditeitspensioen vastgestelde mate van invaliditeit met dienstverband, dan wel de mate van arbeidsongeschiktheid met dienstverband, indien die laatste hoger is. Een eigenstandig onderzoek naar de mate van arbeidsongeschiktheid met dienstverband vindt in het kader van die beoordeling niet plaats. Betrokkene heeft volgens de hoofdregel van artikel 21a lid 2 Besluit AO/IV een eenmalige bijzondere uitkering ontvangen, gerelateerd aan zijn mate van invaliditeit met dienstverband.

De staatssecretaris heeft terecht geen aanleiding gezien om gebruik te maken van de aan hem in artikel 22 Besluit AO/IV gegeven bevoegdheid om in bijzondere gevallen waarin de toepassing van dit besluit tot een naar zijn oordeel onredelijke uitkomst leidt, ten gunste van

de belanghebbende een beslissing te nemen die met de strekking van dit besluit overeenkomt. De Raad vernietigt de aangevallen uitspraak en verklaart het beroep tegen het besluit ongegrond.

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 22-08-2019

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2019:2805

Zaaknummer: 18/3181 MPW

Rechters: J.S. van der Kolk, R.B. Kleiss en W.E. Doolaard

Advocaten: W.B. Knook

RECHTSPRAAK

Sociale zekerheid. IVA-uitkering is terecht geweigerd. Zorgvuldig (medisch) onderzoek. Voor appellant bestaan meerdere en reële behandelopties die tot verbetering van de belastbaarheid kunnen leiden. Schadevergoeding wegens overschrijding redelijke termijn.

Appellant is werkzaam geweest als tegelzetter/adviseur begeleider projecten. Op 12 april 2013 is hij uitgevallen met voetklachten. Nadat appellant zijn werkzaamheden bij wijze van arbeidstherapie weer had hervat, heeft hij op 1 oktober 2013 een ongeval met de bedrijfsbus gehad, waarbij hij rugletsel heeft opgelopen. In verband met het volbrengen van de wachttijd heeft een beoordeling plaatsgevonden in het kader van de Wet werk en inkomen naar arbeidsvermogen (Wet WIA). In dat kader is appellant onderzocht door een verzekeringsarts, die in een rapport van 25 februari 2015 heeft vastgesteld dat appellant beperkingen heeft als gevolg van klachten van fysieke, motorieke, energetische en psych mentale aard. Deze beperkingen, waaronder een urenbeperking, heeft hij weergegeven in een functionele mogelijkhedenlijst (FML) van 25 februari 2015. Vervolgens is een arbeidsdeskundige in een rapport van 5 maart 2015 tot de conclusie gekomen dat voor appellant geen passende functies kunnen worden geselecteerd. Bij besluit van 6 maart 2015 heeft het UWV vastgesteld dat appellant met ingang van 10 april 2015 recht heeft op een loongerelateerde WGA-uitkering. De mate van arbeidsongeschiktheid is vastgesteld op honderd procent.

In bezwaar heeft appellant gesteld dat hij volledig en duurzaam arbeidsongeschikt is en dat hij in aanmerking dient te komen voor een IVA-uitkering. Ter ondersteuning van dit standpunt heeft appellant medische informatie overgelegd.

Beoordelingskader voor duurzaamheid van arbeidsbeperkingen (r.o. 5.3 e.v.). De verzekeringsarts is tot de conclusie gekomen dat er voor appellant meerdere en reële behandelopties zijn die tot verbetering van de belastbaarheid kunnen leiden.

Er bestaat geen aanleiding om het door het UWV ingenomen standpunt dat appellant met ingang van 10 april 2015 geen recht heeft op een IVA-uitkering voor onjuist te houden. Het hoger beroep slaagt niet en de aangevallen uitspraak wordt bevestigd. Schadevergoeding wegens overschrijding redelijke termijn.

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 08-08-2019

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2019:2752

Zaaknummer: 17/1483 WIA

Rechters: J.S. van der Kolk, E. Dijt en R.B. Kleiss

Advocaten: R.M.C. Bastings en L. Meys

RECHTSPRAAK

Ambtenarenwet. Werknemer valt op hoofd en schouder bij schoonmaken van de cabine van een vuilniswagen. Geen dienstongeval omdat geen sprake is van blootstelling aan verhoogd risico. Ongelukkig toeval. Geen recht op aanvullende uitkering.

Betrokkene was sinds 1985 in dienst bij de gemeente Maastricht, laatstelijk als technisch medewerker c/chauffeur op een vuilniswagen bij het team Reiniging van de afdeling Stadsbeheer. Hij is op 28 december 2012 uit de cabine van de vuilniswagen gevallen bij het schoonmaken van deze cabine. Daarbij is betrokkene op zijn schouder en hoofd gevallen. Aan betrokkene is met ingang van 28 december 2014 ontslag verleend wegens ongeschiktheid op grond van ziekte. Hij ontvangt vanaf die datum een WGA-uitkering op grond van de Wet werk en inkomen naar arbeidsvermogen, berekend naar een mate van arbeidsongeschiktheid van tachtig tot honderd procent.

Betrokkene heeft het college bij brief van 6 november 2013 aansprakelijk gesteld voor de materiële en immateriële schade als gevolg van het ongeval op 28 december 2012. Naar aanleiding hiervan heeft het college een expertiseonderzoek laten verrichten. De exacte oorzaak blijft onduidelijk. Het gaat om werkzaamheden van zeer eenvoudige aard waarbij geen aparte instructie is vereist. Het college is niet tekortgeschoten in haar zorgplicht.

Vervolgens heeft betrokkene verzocht om een aanvullende uitkering op grond van artikel 7:5 Arbeidsvoorwaardenregeling gemeente Maastricht. Dit verzoek is afgewezen.

In de bezwaarfase zijn over de betreffende schoonmaakwerkzaamheden twee rapporten uitgebracht: het rapport van Bureau Poort, opgesteld in opdracht van de bezwaaradviescommissie, en het rapport in reactie daarop van Bol training en advies, opgesteld in opdracht van het college. Volgens Poort was hier wel sprake van een verhoogd risico en ging het hier niet om een 'huis-, tuin-, of keukenongeval'. Volgens het tegenrapport is het rapport van Poort eenzijdig en was het ongeval mede te wijten aan keuzes van betrokkene. De Raad kan zich op basis van alle voorhanden zijnde gegevens vinden in het standpunt van het college dat betrokkene niet is blootgesteld aan een verhoogd risico op een val uit de cabine door de omstandigheden waaronder de schoonmaakwerkzaamheden in de cabine van de

vuilniswagen moesten worden verricht. Geen dienstongeval maar ongelukkig toeval.

Het hoger beroep van het college treft dus doel en de aangevallen uitspraak zal worden vernietigd. Het beroep van betrokkene tegen het bestreden besluit wordt alsnog ongegrond verklaard.

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 08-08-2019

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2019:2653

Zaaknummer: 19/946 AWB

Rechters: J.S. van der Kolk, R.B. Kleiss en W.E. Doolaard

Advocaten: J.J. Patelski, M.C.W.C. van Zon, G.P.M. Heuts en L.G.H.M. Theelen

RECHTSPRAAK

Sociale zekerheid. Loongerelateerde WGA-uitkering. Geen deskundigenbericht, geen ongelijke procespositie. Geselecteerde functies zowel in medisch opzicht als wat opleidingsniveau aangaat geschikt. Bevestiging van de aangevallen uitspraak.

Betrokkene, ex-werknemer van appellante, is op 9 april 2014 door fysieke klachten na een auto-ongeluk uitgevallen voor zijn werkzaamheden als metselaar. Naar aanleiding van zijn aanvraag om een uitkering op grond van de Wet werk en inkomen naar arbeidsvermogen (Wet WIA) is betrokkene onderzocht op het spreekuur van een verzekeringsarts van het UWV. Een arbeidsdeskundige heeft vervolgens in een rapport van 10 februari 2016 aan de hand van geselecteerde voorbeeldfuncties berekend dat betrokkene 71,59 procent arbeidsongeschikt is. Het UWV heeft bij besluit van 17 februari 2016 aan betrokkene met ingang van 6 april 2016 een loongerelateerde WGA-uitkering toegekend. Het UWV heeft betrokkene in dit besluit voor 71,59 procent arbeidsongeschikt geacht en hem in staat geacht om € 976,14 per maand te verdienen.

Appellante heeft bezwaar gemaakt tegen dit besluit, omdat zij van mening is dat betrokkene volledig en duurzaam arbeidsongeschikt is. Het UWV heeft bij besluit van 24 augustus 2016 (bestreden besluit) het besluit van 17 februari 2016 herroepen wat betreft de mate van arbeidsongeschiktheid en de restverdiencapaciteit. De mate van arbeidsongeschiktheid is vastgesteld op 52,34 procent en de restverdiencapaciteit op € 1.638,38.

In hoger beroep heeft appellante aangevoerd dat de ernst van de klachten van betrokkene nog steeds wordt onderschat. Voorts is appellante van mening dat zij in een ongelijke procespositie verkeert en dat de rechtbank daarom een onafhankelijk deskundige had moeten inschakelen.

De beroepsgrond van appellante over de ongelijke procespositie slaagt niet. De Raad heeft herhaaldelijk overwogen dat een belanghebbende werkgever niet veel anders kan dan trachten aannemelijk te maken dat het onderzoek van het UWV onvoldoende is geweest of dat de door het UWV gegeven motivering de beslissing niet kan dragen, waardoor de werkgever niet op geheel gelijke voet als een werknemer en het UWV aan het geding kan deelnemen. Van strijd

met het beginsel van de *equality of arms* is dan ook geen sprake, zodat de Raad uit dien hoofde geen aanleiding ziet om een deskundige in te schakelen.

De in het dossier aanwezige informatie bevat geen aanknopingspunten voor de conclusie dat dat de in bezwaar aangescherpte FML (functionele mogelijkhedenlijst) niet juist is. Zorgvuldig medisch onderzoek en deugdelijke motivering.

Dat de primaire arbeidsdeskundige functies op vmbo-niveau heeft laten vervallen betekent niet dat deze functies in de bezwaarfase niet meer geselecteerd konden worden. De arbeidsdeskundige bezwaar en beroep heeft in het rapport van 18 augustus 2016 en in het in de beroepsfase ingebrachte rapport van 27 maart 2017 gemotiveerd dat betrokkene door het volgen van een aantal jaren lts en door beroepservaring het vmbo-niveau heeft bereikt, waarbij is betrokken dat betrokkene zijn werkzaamheden met een grote mate van zelfstandigheid verrichtte. De arbeidsdeskundige bezwaar en beroep heeft hiermee inzichtelijk en overtuigend gemotiveerd dat betrokkene in staat moet worden geacht om met zijn opleiding en ervaring de aan deze functies verbonden werkzaamheden te vervullen. De Centrale Raad van Beroep bevestigt de aangevallen uitspraak.

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 08-08-2019

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2019:2739

Zaaknummer: 17/5705 WIA

Rechters: R.E. Bakker

Advocaten: A. Staal en J. van Riet

RECHTSPRAAK

Sociale zekerheid. WIA-uitkering terecht geweigerd. Geen overschrijding belastbaarheid bij geselecteerde functies is voldoende gemotiveerd door de arbeidsdeskundige. Bevestiging aangevallen uitspraak.

Weigering WIA-uitkering omdat appellante minder dan 35 procent arbeidsongeschikt is. Uitgaande van de juistheid van de bij appellante vastgestelde en in de FML (functionele mogelijkhedenlijst) weergegeven belastbaarheid, heeft de rechtbank met juistheid geoordeeld dat appellante in medisch opzicht in staat is de aan de schatting ten grondslag gelegde functies te vervullen. In het rapport van 27 mei 2016 heeft de arbeidsdeskundige bezwaar en beroep inzichtelijk gemotiveerd dat de belasting van de aan de schatting ten grondslag gelegde functies de belastbaarheid van appellante, zoals is vastgelegd in de FML van 1 februari 2016, niet overschrijdt.

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 07-08-2019

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2019:2638

Zaaknummer: 17/3890 WIA

Rechters: M.M. van der Kade

Advocaten: C.C.M. Peper

RECHTSPRAAK

Aansprakelijkheidsverzekering. Klager vordert vergoeding van materiële schade en letselschade van de aansprakelijkheidsverzekeraar van de partij die met de fiets tegen zijn auto is aangereden. Klager heeft geen eigen vorderingsrecht jegens de aansprakelijkheidsverzekeraar. Zijn vordering is niet behandelbaar. Registratie persoonsgegevens in frauderegisters terecht. Verzekeraar mag onderzoekskosten verhalen. Klacht gedeeltelijk niet behandelbaar en gedeeltelijk afgewezen.

Aansprakelijkheidsverzekering. Klager vordert vergoeding van materiële schade en letselschade van de aansprakelijkheidsverzekeraar van de partij die met de fiets tegen zijn auto is aangereden. Ook vordert hij doorhaling van zijn persoonsgegevens in het Incidentenregister en de Gebeurtenissenadministratie, intrekking van de melding bij het CBV en intrekking van de vordering tot vergoeding van de onderzoekskosten.

De aansprakelijkheidsverzekeraar wijst de schade af omdat zijn verzekerde (de fietser) niet aansprakelijk is voor de schade. Bovendien hebben Klager en de fietser verklaard elkaar niet te kennen. Dit blijkt echter onjuist. Tot slot heeft Klager niet aannemelijk gemaakt dat hij naast materiële schade ook letselschade heeft opgelopen. Naast het afwijzen van de schadeclaim heeft Verzekeraar de persoonsgegevens van Klager voor de duur van drie jaar opgenomen in het Incidentenregister en het daaraan gekoppelde Extern Verwijzingsregister (verder te noemen 'EVR'). Ook heeft Verzekeraar de persoonsgegevens voor de duur van acht jaar opgenomen in zijn Gebeurtenissenadministratie en het Intern Verwijzingsregister (verder te noemen 'IVR'). Ten slotte heeft Verzekeraar de door hem gemaakte externe onderzoekskosten van € 1.984,90 van Klager teruggevorderd.

De Commissie is van oordeel dat dit deel van de klacht van Klager op grond van artikel 6o Reglement niet behandelbaar is, omdat Klager jegens Verzekeraar geen eigen vorderingsrecht heeft. Voor zover de klacht van Klager ziet op de registratie van zijn persoonsgegevens in het Incidentenregister, het EVR, het IVR en de Gebeurtenissenadministratie, en de gevorderde

onderzoekskosten is die wel behandelbaar. De Commissie is van oordeel dat Verzekeraar op goede gronden is overgegaan tot de registratie van de persoonsgegevens van Klager in die registers. Ook mag Verzekeraar de door hem gemaakte onderzoekskosten op Klager verhalen.

Instantie: Geschillencommissie Financiële Dienstverlening

Datum uitspraak: 29-07-2019

Zaaknummer: GC 2019-535

RECHTSPRAAK

Autoverzekering. Schademelding bij eigen verzekering en WAM-verzekering. Eigen verzekeraar is aangevangen met behandeling van de claim, waarna WAM-verzekeraar de behandeling heeft overgenomen. Consument vordert een schadevergoeding en vergoeding van gemaakte buitengerechtelijke kosten (€ 35.000) bij zijn eigen verzekeraar. Inmiddels is echter een vaststellingsovereenkomst gesloten met WAM-verzekeraar. Afwijzing vordering Consument.

Autoverzekering. Consument is betrokken geraakt bij een aanrijding waarbij een bestuurder van een auto (hierna: de tegenpartij) de auto van Consument van achteren heeft aangereiden waardoor Consument letsel heeft opgelopen. Consument heeft de schade gemeld bij Verzekeraar en bij de WAM-verzekeraar van de tegenpartij. Consument beklaagt zich erover dat Verzekeraar de door haar geleden letselschade op onzorgvuldige wijze heeft behandeld en voert daartoe diverse argumenten aan. Tussen partijen staat vast dat Verzekeraar is aangevangen met de behandeling van het dossier van Consument en dit later op verzoek van Consument heeft overgedragen aan de WAM-verzekeraar van de tegenpartij. Verzekeraar heeft de reeds door hem betaalde € 8.000 op de WAM-verzekeraar verhaald. Inmiddels heeft Consument met die WAM-verzekeraar een vaststellingsovereenkomst gesloten met betrekking tot haar letselschade. Nu met het sluiten van de vaststellingsovereenkomst Consument heeft ingestemd met de te vergoeden schade met betrekking tot het haar overkomen ongeval, behoeven de klachtonderdelen voor zover die betrekking hebben op het verstrekken van (voorschotten op de) uitkeringen geen bespreking meer. De ter zitting door Consument aan zijn vordering ten grondslag gelegde nieuwe onderbouwing is door de Commissie als tardief gepasseerd. De Voorzitter van de Commissie heeft van de klachtonderdelen die betrekking hebben op de wijze waarop Verzekeraar de letselschadeclaim heeft behandeld melding gedaan aan de Tuchtraad.

Instantie: Geschillencommissie Financiële Dienstverlening

Datum uitspraak: 22-07-2019

Zaaknummer: GC 2019-503

RECHTSPRAAK

Ziektewet. Zorgvuldig (medisch) onderzoek. Ook na bijkomende klachten wegens auto-ongeval in staat om ten minste een van de in het kader van de EZWb geselecteerde functies uit te voeren.

Appellant is laatstelijk werkzaam geweest als productiemedewerker gedurende gemiddeld 34,62 uur per week. Op 20 oktober 2014 heeft hij zich, terwijl hij een uitkering op grond van de Werkloosheidswet (WW) ontving, ziek gemeld met dermatologische en later psychische klachten. Het UWV heeft appellant in aanmerking gebracht voor ziekengeld op grond van de Ziektewet (ZW).

In het kader van een Eerstejaars Ziektewet-beoordeling (EZWb) heeft een verzekeringsgeneeskundig onderzoek en een arbeidsdeskundig onderzoek plaatsgevonden. Vervolgens heeft het UWV bij besluit van 18 januari 2016 het ziekengeld van appellant per 19 februari 2016 beëindigd, omdat hij meer dan 65 procent kon verdienen van het loon dat hij verdiende voordat hij ziek werd. Appellant werd niet meer in staat geacht tot het verrichten van zijn arbeid als productiemedewerker, maar wel tot het vervullen van diverse andere functies.

Het UWV heeft appellant vervolgens weer in aanmerking gebracht voor een uitkering op grond van de WW. Appellant heeft zich opnieuw ziek gemeld met nekkklachten en psychische klachten na een auto-ongeval op 15 januari 2017. In verband hiermee heeft hij op 8 maart 2017 het spreekuur bezocht van een arts van het UWV. Deze arts heeft appellant per 9 maart 2017 geschikt geacht voor een aantal in het kader van de EZWb geselecteerde functies.

Volgens vaste rechtspraak van de Raad wordt onder 'zijn arbeid' verstaan de laatstelijk voor de ziekmelding verrichte arbeid. Deze regel leidt in dit geval in zoverre uitzondering dat, wanneer de verzekerde na 52 weken ziekengeld te hebben ontvangen, blijvend ongeschikt is voor zijn oude werk en niet in enig werk heeft hervat, als maatstaf geldt gangbare arbeid, zoals die nader is geconcretiseerd bij de EZWb. Het gaat daarbij om elk van deze functies afzonderlijk, zodat het voldoende is wanneer de hersteldverklaring wordt gedragen door ten minste een van de geselecteerde functies (zie de uitspraak van de Raad van 22 maart 2017, ECLI:NL:CRVB:2017:1225).

De artsen van het UWV hebben overtuigend gemotiveerd dat appellant, alhoewel sprake is van bijkomende klachten als gevolg van het auto-ongeval op 15 januari 2017, nog steeds geschikt is voor de fysiek en psychisch niet zwaar belastende functies productiemedewerker industrie (SBC-code 111180) en inpakker (SBC-code 111190). De aangevallen uitspraak wordt bevestigd.

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 18-07-2019

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2019:2350

Zaaknummer: 18/268 ZW

Rechters: A.T. de Kwaasteniet

Advocaten: A. Aksu en J.M. Breevoort

RECHTSPRAAK

Arbeidsongeschiktheidsverzekering. Consument stelt dat Verzekeraar het criterium passende arbeid niet juist toepast waardoor zijn uitkering ten onrechte is beëindigd. Vordering tot uitvoeren van nieuw arbeidsdeskundig onderzoek. Vordering afgewezen.

Consument heeft met ingang van 29 januari 2004 een Employé arbeidsongeschiktheidsverzekering gesloten bij de rechtsvoorganger van Verzekeraar. Verzekerde was op dat moment in loondienst.

Vanaf 2010 ontvangt Consument een arbeidsongeschiktheidsuitkering. In eerste instantie vanwege een hernia en later vanwege enkelletsel als gevolg van een ski-ongeval. In januari 2014 hebben Consument en Verzekeraar een gesprek gehad over re-integratie naar passende arbeid. Afsproken is dat Consument gedurende een jaar een uitkering zou krijgen op basis van honderd procent arbeidsongeschiktheid. Eind 2014 kan Consument nog geen passende arbeid verrichten. Een medisch onderzoek, een rapport van een verzekeringsgeneeskundige en een rapport van een arbeidsdeskundige volgen. Als gevolg hiervan wordt de uitkering aan Consument beëindigd. Consument maakt bezwaar onder overlegging van diverse bewijsstukken. Verzekeraar komt niet terug op zijn standpunt.

Consument vordert dat Verzekeraar alsnog een nieuw arbeidsdeskundig onderzoek laat uitvoeren ter bepaling van de mate van arbeidsongeschiktheid van Consument. De klacht van Consument komt neer op het volgende: 1) onjuiste toepassing van het begrip 'passende arbeid' en 2) ongeoorloofd nader overleg tussen verzekeringsgeneeskundige en arbeidsdeskundige dat heeft geleid tot een onjuiste, althans onvolledige, weergave van de ervaren beperkingen.

Ten aanzien van het eerste punt geldt dat de definitie 'passende arbeid' niet uitsluit dat verzekerde arbeidsongeschikt is voor het verrichten van zijn (voormalig) eigen beroep. Deze werkzaamheden mogen onder omstandigheden ook als passend worden beschouwd. Voorts geldt dat het enkele feit dat Verzekeraar zich in het begin bij de afhandeling van de claim coulant heeft opgesteld door slechts te toetsen aan de eigen werkzaamheden van Consument niet maakt dat Verzekeraar in een later stadium niet meer mag overgaan tot toetsing aan passende arbeid. Ten aanzien van het tweede punt geldt dat partijen overeenstemming

hebben bereikt over de beperkingen die in acht moeten worden genomen bij het bepalen van de mate van arbeidsongeschiktheid aan de zijde van Consument. Van een aanvulling daarop kan dan ook geen sprake meer zijn. Voorts is geen sprake van ongeoorloofd overleg. De Commissie meent dat het juist van zorgvuldigheid getuigt om bij twijfel over de juiste interpretatie een nadere toelichting te vragen.

De Commissie komt tot de conclusie dat niet is komen vast te staan dat Verzekeraar toerekenbaar tekort is geschoten in de nakoming van zijn verplichtingen uit hoofde van deze verzekeringsovereenkomst. De Commissie wijst de vordering van Consument daarom af.

Instantie: Geschillencommissie Financiële Dienstverlening

Datum uitspraak: 15-07-2019

Zaaknummer: GC 2019-498

RECHTSPRAAK

Sociale zekerheid. WAO-uitkering. Ongeval in 1993, appellant stelt nooit volledig te zijn hersteld. Verzoek intrekkingbesluit, ruim tien jaar na dato, is afgewezen. Niet gebleken van nieuwe feiten of omstandigheden. Bevestiging aangevallen uitspraak.

Appellant heeft zich op 4 oktober 1991 ziek gemeld met klachten na een verkeersongeval op 3 oktober 1991. Bij besluit van 2 maart 1993 heeft de rechtsvoorganger van het UWV appellant met ingang van 6 oktober 1992 in aanmerking gebracht voor een uitkering op grond van de Algemene Arbeidsongeschiktheidswet (AAW) en de Wet op de arbeidsongeschiktheidsverzekering (WAO), gebaseerd op een mate van arbeidsongeschiktheid van 45 tot 55 procent. Bij datzelfde besluit is de uitkering per 16 november 1992 ingetrokken, omdat appellant minder dan 15 procent arbeidsongeschikt was. Tegen dit besluit heeft hij geen rechtsmiddel ingesteld.

Bij brief van 12 juni 2015 heeft appellant het UWV verzocht om zijn dossier te heropenen en zijn aanspraak op een WAO-uitkering opnieuw te beoordelen. Hij is na het verkeersongeval op 3 oktober 1991 nooit volledig hersteld. Het UWV heeft het verzoek van appellant, onder toepassing van artikel 4:6 lid 2 Awb, afgewezen.

De rechtbank heeft terecht geoordeeld dat appellant bij zijn aanvraag van 12 juni 2015 alsook in de bezwaarfase geen nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden heeft vermeld in de zin van artikel 4:6 Awb.

Appellant heeft volledig zijn eigen werk hervat en is daarna voor een lange tijd fulltime werkzaam geweest. Uit de overgelegde medische informatie valt niet af te leiden dat de fysieke situatie van appellant ten tijde van de intrekking van de AAW-, en WAO-uitkering door de verzekeringsartsen verkeerd is ingeschat. Wat betreft de psychische klachten wordt de conclusie van de verzekeringsarts bezwaar en beroep eveneens gevolgd. Uit de informatie van de GZ-psycholoog en klinisch psycholoog volgt dat de PTSS-klachten na succesvolle behandeling van de alcoholverslaving in 2012 meer naar voren zijn gekomen, daarna enige tijd verminderd aanwezig waren en sinds twee maanden zijn verergerd. Hieruit blijkt niet dat deze klachten in de periode van toekennen en intrekken van de uitkering reeds aanwezig waren. De

aangevallen uitspraak wordt bevestigd.

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 11-07-2019

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2019:2250

Zaaknummer: 17-4823 WAO

Rechters: E.W. Akkerman

Advocaten: J.H. Prins

Wetsartikelen: 4:6 Awb

RECHTSPRAAK

Sociale zekerheid. Beëindiging ZW-uitkering. Appellante kan 97,06 procent van maatmaninkomen verdienen. Zorgvuldig (medisch) onderzoek. Geen deskundigenbericht. Het UWV heeft voldoende gemotiveerd dat de aan de EZWb ten grondslag gelegde functies in medisch opzicht geschikt zijn voor appellante. Bevestiging van de aangevallen uitspraak.

Appellante is laatstelijk werkzaam geweest als verkoopmedewerker/bedrijfsleider. Op 20 juni 2016 heeft appellante zich met ingang van 1 mei 2015 ziek gemeld met klachten ten gevolge van een auto-ongeval. Het UWV heeft appellante in aanmerking gebracht voor ziekgeld op grond van de Ziektewet (ZW).

Onderzoek in het kader van de Eerstejaars Ziektewet-beoordeling (EZWb) heeft geleid tot de conclusie dat appellante niet in staat is haar eigen werk te verrichten, maar op basis van drie functies met de hoogste lonen van de zeven geselecteerde functies nog 97,06 procent van haar maatmaninkomen zou kunnen verdienen. De ZW-uitkering is vervolgens beëindigd.

Met de rechtbank wordt geoordeeld dat het medisch onderzoek dat ten grondslag ligt aan het bestreden besluit voldoet aan de zorgvuldigheidseisen die hiervoor gelden. Dat het UWV de door appellante aangeboden medische documentatie niet heeft geaccepteerd, heeft appellante onvoldoende onderbouwd. Bovendien heeft appellante gedurende de procedure voldoende gelegenheid gehad om op eigen initiatief medische stukken over te leggen. Daarnaast wordt de rechtbank gevolgd in haar oordeel dat er geen reden is om te twijfelen aan de juistheid van de vastgestelde beperkingen.

De rechtbank wordt ook gevolgd in haar oordeel dat het UWV voldoende heeft gemotiveerd dat de aan de EZWb ten grondslag gelegde functies in medisch opzicht geschikt zijn voor appellante.

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 03-07-2019

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2019:2185

Zaaknummer: 17/6627 ZW

Rechters: I.M.J. Hilhorst-Hagen

Advocaten: E.G.M. van den Heuvel

RECHTSPRAAK

Sociale zekerheid. Toekenning WAO-uitkering met terugwerkende kracht ten onrechte geweigerd. Appellant was geruime tijd dakloos. Psychische klachten zijn onderschat. De Raad vernietigt de aangevallen uitspraak en bepaalt dat appellant recht heeft op een WAO-uitkering. Proceskosten. Wettelijke rente. Schadevergoeding wegens overschrijding redelijke termijn.

Appellant heeft laatstelijk gewerkt als algemeen medewerker. Op 5 augustus 1998 is appellant uitgevallen voor zijn werkzaamheden, daarna is appellant psychisch gedecompenseerd. Een aanvraag om een uitkering op grond van de Wet op de arbeidsongeschiktheidsverzekering (WAO) heeft niet plaatsgevonden, onder meer omdat appellant dakloos is geworden. Appellant heeft tot maart 2014 een zwervend bestaan geleid. Op 13 maart 2013 heeft appellant aan het UWV verzocht om hem met terugwerkende kracht een WAO-uitkering toe te kennen. Het UWV heeft dit geweigerd omdat appellant minder dan vijftien procent arbeidsongeschikt zou zijn. De rechtbank heeft aanleiding gezien om een deskundige in te schakelen. Op grond van de bevindingen en conclusies van de door de Raad geraadpleegde psychiater wordt aangenomen dat appellant op de datum in geding leed aan een ernstige psychiatrische stoornis en dat appellant op grond van het bepaalde in artikel 2 lid 5 onder d Schattingsbesluit arbeidsongeschiktheidswetten geen benutbare mogelijkheden voor het verrichten van arbeid had. Hieruit volgt dat per de datum in geding sprake is van volledige arbeidsongeschiktheid, zijnde de arbeidsongeschiktheidsklasse van tachtig tot honderd procent. De Raad vernietigt de aangevallen uitspraak en bepaalt dat appellant recht heeft op een WAO-uitkering. Proceskosten. Wettelijke rente. Schadevergoeding wegens overschrijding redelijke termijn.

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 03-07-2019

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2019:2289

Zaaknummer: 16/1526 WAO

Rechters: C.H. Bangma, J.J.T. van den Corput en J.C.F. Talman

Advocaten: J.G. Burgers en C. Roele

RECHTSPRAAK

Arbeidsongeschiktheidsverzekering. Carpaal Tunnel Syndroom. Uitkering van € 270.000 ten onrechte geweigerd. Geen schending van de mededelingsplicht bij aangaan van de verzekering. Kennisvereiste. Gedeeltelijke toewijzing vordering van Consument. Reeds uit coulance (met terugwerkende kracht) beëindigde polis moet worden hersteld. Verschuldigde premie verrekenen of naheffen.

Arbeidsongeschiktheidsverzekering. Ingangsdatum 1 maart 2016. Consument had ten tijde van het invullen van de gezondheidsverklaring bij de aanvraag voor de arbeidsongeschiktheidsverzekering een Carpaal Tunnel Syndroom. Zij was hiermee niet bekend. Zij had wel klachten aan de handen en ellebogen, maar naar klachten wordt in de gezondheidsverklaring niet gevraagd. Alleen naar aandoeningen of ziekten.

Consument heeft zich per 1 februari 2018 voor vijftig procent (blijvend) arbeidsongeschikt gemeld wegens 'Pols + hand, RSI, Zenuwbeknelling'. In het schadeaangifteformulier schreef zij dat zij sinds juni 2016 wordt behandeld, dat zij in juli 2017 is geopereerd en dat zij van de dokter het advies heeft gekregen om minder te gaan werken (van dertig naar tien uur).

Met een beroep op verzwijging heeft de Verzekeraar de claim van Consument afgewezen.

Op 7 januari 2019 heeft de assurantieadviseur van Consument Verzekeraar gevraagd de verzekering met terugwerkende kracht per 1 februari 2018 te beëindigen. De Verzekeraar heeft uit coulance aan dit verzoek voldaan en de premie vanaf februari 2018 teruggestort.

De Commissie heeft geoordeeld dat geen sprake is van verzwijging. Het beroep van Verzekeraar op de schending van de mededelingsplicht ex artikel 7:928 BW gaat niet op nu niet aan het kennisvereiste ex artikel 7:928 lid 1 BW is voldaan. Dit brengt mee dat Verzekeraar niet gerechtigd was met terugwerkende kracht een uitsluitingsclausule voor beide handen en polsen op de polis te plaatsen nu deze bevoegdheid voortvloeit uit artikel 7:930 lid 3 BW en men aan deze bevoegdheid pas toekomt indien is vastgesteld dat er sprake is van een schending van de precontractuele mededelingsplicht ex artikel 7:928 BW.

Vordering gedeeltelijk toegewezen. Naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar om Consument aan opzegging te houden. Indien Consument dit wenst dient de Verzekeraar de verzekeringsovereenkomst met terugwerkende kracht te herstellen en de claim in behandeling te nemen. De Verzekeraar mag de nog verschuldigde premie naheffen c.q. verrekenen.

Instantie: Geschillencommissie Financiële Dienstverlening

Datum uitspraak: 28-06-2019

Zaaknummer: GC 2019-461

RECHTSPRAAK

Sociale zekerheid. WIA-uitkering terecht geweigerd. Zorgvuldig (medisch) onderzoek. Bevestiging aangevallen uitspraak.

WIA-uitkering terecht geweigerd. Zorgvuldig medisch onderzoek. Geen twijfel over de juistheid van de medische beoordeling. Medische geschiktheid voor de voorbeeldfuncties inzichtelijk en deugdelijk toegelicht. Bevestiging aangevallen uitspraak.

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 28-06-2019

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2019:2202

Zaaknummer: 17/535 WIA

Rechters: J.S. van der Kolk, E. Dijt en C.J. Borman

Advocaten: I.T.A. Duijs

RECHTSPRAAK

Sociale zekerheid. ZW-uitkering terecht beëindigd. Toetsing aan arrest Korošec (equality of arms). De Raad bevestigt de aangevallen uitspraak.

Appellante was werkzaam als tandartsassistente toen zij zich op 6 augustus 2012 ziek meldde met eczeem en psychische klachten. Haar dienstverband is geëindigd op 27 augustus 2012. In augustus 2014 heeft appellante een auto-ongeluk gehad waaraan zij nek- en rugklachten heeft overgehouden. Bij besluit van 25 november 2014 heeft het UWV vastgesteld dat appellante na afloop van de voorgeschreven wachttijd geen uitkering op grond van de Wet werk en inkomen naar arbeidsvermogen (Wet WIA) krijgt, omdat appellante per 10 november 2014 minder dan 35 procent arbeidsongeschikt was.

In hoger beroep heeft appellante aangevoerd dat de rechtbank er ten onrechte van uit is gegaan dat op de datum in geding de maximumtermijn voor de ZW-uitkering al was verstreken. Daarnaast acht appellante het onderzoek naar haar beperkingen niet zorgvuldig. Appellante verzoekt de Raad onafhankelijke deskundigen te benoemen. Appellante heeft in dit verband een beroep gedaan op de uitspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) van 8 oktober 2015 inzake *Korošec* (ECLI:CE:EHCR:2015:1008JUD007721212).

1) Voldoende zorgvuldig verzekeringsgeneeskundig onderzoek. 2) Geen sprake van schending het beginsel van *equality of arms*. 3) Geen aanleiding om te twijfelen aan de medische geschiktheid van appellante voor de functie van administratief medewerker. De Centrale Raad van Beroep bevestigt de aangevallen uitspraak.

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 20-06-2019

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2019:2092

Zaaknummer: 17/6295 ZW

Rechters: J.S. van der Kolk

Advocaten: J. van Riet en J. el Hannouche

RECHTSPRAAK

***Sociale zekerheid. Geen WIA-uitkering na auto-ongeval.
Deskundigenbericht. Appellante kampt niet met meer beperkingen
dan reeds is vastgesteld in de FML. De Raad bevestigt de aangevallen
uitspraak.***

Appellante is laatstelijk werkzaam geweest als warehouse planner. Zij is op 26 november 2012 uitgevallen wegens verschillende klachten, waaronder concentratieproblemen, vermoeidheids- en spanningsklachten die zijn ontstaan na een aanrijding in 2010. Bij besluit van 19 februari 2015 is geen WIA-uitkering toegekend omdat appellante minder dan 35 procent arbeidsongeschikt was. De Raad bevestigt de aangevallen uitspraak, de WIA-uitkering is terecht niet toegekend. Volgens de door de Raad geraadpleegde deskundige is het niet aannemelijk dat appellante kampte met méér beperkingen dan door de verzekeringsarts werd vastgesteld in de functionele mogelijkhedenlijst (FML). Appellante is geschikt voor de geselecteerde functies.

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 19-06-2019

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2019:1962

Zaaknummer: 17/3380 WIA

Rechters: E.J.J.M. Weyers

Advocaten: G.Z.U. Virágh en M.P.W.M. Wiertz

RECHTSPRAAK

Sociale zekerheid. Participatiewet. Afgewezen verzoek om schadevergoeding in verband met niet tijdig beslissen op aanvraag om bijstand. Geen recht op immateriële schadevergoeding op grond van aantasting in de persoon en psychische schade. De Raad bevestigt de aangevallen uitspraak.

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 18-06-2019

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2019:2048

Zaaknummer: 17/3563 PW

Rechters: R.E. Bakker

Advocaten: J.A. van Ham

RECHTSPRAAK

Ambtenarenrecht. PTSS. Zorgplicht. In het bijzonder de verlening van nazorg na de desbetreffende incidenten. Appellante stelt korpschef politie aansprakelijk voor schade. Trauma's werk en privésfeer. Onvoldoende aannemelijk dat de korpschef heeft voldaan aan zijn zorgplicht. De Raad vernietigt de aangevallen uitspraak.

Appellante is sinds 1994, met een onderbreking, werkzaam bij de politie. Van 1995 tot en met 1998 was zij werkzaam in uniformdienst bij het district [district 1] te [gemeente]. Eind 1998 is zij uit dienst getreden. Vanaf 2003 was appellante werkzaam in uniformdienst bij het district [district 2]. In 2005 heeft zij ondersteunende werkzaamheden verricht in verband met zwangerschap. Van 2006 tot en met 2009 was appellante op detacheringsbasis werkzaam als rechercheur bij de afdeling [afdeling] van de Dienst [Dienst].

Op 4 september 2009 is appellante voor haar toenmalige werkzaamheden uitgevallen wegens ziekte. Nadien is de diagnose posttraumatische stressstoornis (PTSS) gesteld. De PTSS-klachten van appellante vinden in overwegende mate hun oorzaak in verschillende traumatische gebeurtenissen waaraan zij in haar werksituatie is blootgesteld in de periode 1995 tot 2009.

Bij brief van 17 november 2014 is de korpschef namens appellante aansprakelijk gesteld voor alle geleden en nog te lijden materiële en immateriële schade als gevolg van traumatische gebeurtenissen en tekortschietende nazorg.

Volgens de korpschef is er geen reden om aansprakelijkheid te erkennen. In de periode 1995 tot 2009 hebben diverse trauma's een rol gespeeld bij het ontwikkelen van PTSS, waaronder trauma's in de privésfeer. Het is niet duidelijk welk deel van de klachten is toe te schrijven aan de verrichte werkzaamheden en welk deel aan privéomstandigheden.

Volgens vaste rechtspraak (uitspraken van 22 juni 2000, ECLI:NL:CRVB:2000:AB0072, en 22 januari 2015, ECLI:NL:CRVB:2015:98) heeft het bestuursorgaan tegenover de ambtenaar een zorgplicht. Op de korpschef rust in beginsel de last om aannemelijk te maken dat de nazorg voldoende is geweest, uitgaande van de omstandigheden van het geval en van de toenmalige

stand van de wetenschap. Indien dusdanige tekortkomingen naar voren komen dat deze als een schending van de zorgplicht moeten worden aangemerkt, wordt het causaal verband met de PTSS als een gegeven beschouwd, tenzij de korpschef aannemelijk maakt dat de PTSS niet aan het gebrek aan (na)zorg kan worden toegeschreven. Zie de uitspraken van 25 maart 2013, ECLI:NL:CRVB:2013:BZ1164, en 14 december 2015, ECLI:NL:CRVB:2015:4336.

Dat in de periode 2006 tot en met 2009 op enigerlei wijze actieve nazorg is verleend in verband met de traumatische gebeurtenissen die appellante heeft meegemaakt, blijkt niet uit de overgelegde stukken. Verder is ook wat betreft deze periode niet komen vast te staan welke protocollen over nazorg golden, nu het in dit verband overgelegde opleidingsboek dateert van latere datum en appellante heeft ontkend dat de daarin vermelde richtlijnen in 2006 tot en met 2009 al golden en feitelijk werden toegepast. Uit het voorgaande volgt dat de korpschef de gevraagde schadevergoeding op onjuiste gronden heeft afgewezen en dat hij ten onrechte heeft geweigerd aansprakelijkheid te erkennen voor de schade die appellante heeft geleden ten gevolge van het onvoldoende bieden van nazorg. De aangevallen uitspraak wordt vernietigd.

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 13-06-2019

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2019:2148

Zaaknummer: 17/3243 AW

Rechters: N.J. van Vulpen-Grootjans, J.J.T. van den Corput en H. Lagas

Advocaten: L. Boon en L.C.M. Steenberghe

RECHTSPRAAK

Nabestaandenuitkering. De SVB heeft nabestaandenuitkering terecht geweigerd omdat appellante niet meer dan 45 procent arbeidsongeschikt is. Voldoende medische grondslag. De geselecteerde fucties zijn geschikt voor appellante. Bevestiging van aangevallen uitspraak.

Appellante heeft op 8 september 2014 een aanvraag om een nabestaandenuitkering ingevolge de Algemene nabestaandenwet (ANW) ingediend bij de SVB, naar aanleiding van het overlijden van haar echtgenoot op 22 augustus 2014. Op verzoek van de SVB heeft het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen (UWV) een medisch en arbeidsdeskundig onderzoek verricht naar de mate van arbeidsongeschiktheid van appellante. Het UWV heeft de SVB op 6 november 2014 geadviseerd appellante niet als arbeidsongeschikt in de zin van de ANW aan te merken. Maatstaf begrip 'arbeidsongeschiktheid' in artikel 14 lid 1 ANW en artikel 11 ANW (r.o. 4.2 e.v.). Juiste vaststelling mate van arbeidsongeschiktheid (FML). De Raad bevestigt de aangevallen uitspraak.

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 06-06-2019

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2019:1842

Zaaknummer: 16/5731 ANW

Rechters: M. Hillen

Advocaten: K. Verbeek en J.R. Molenaar

Wetsartikelen: 14 lid 1 ANW en 11 ANW

RECHTSPRAAK

Sociale zekerheid. Terugbetalen voorschot WIA-uitkering. Bekendmaking besluit artikel 3:40 Awb. Beperkingen niet onderschat, beheersing Nederlandse taal juist in acht genomen.

Appellante was laatstelijk via een uitzendbureau werkzaam als inpakker gedurende 39,67 uur per week. Op 28 juli 2014 heeft zij zich ziek gemeld wegens klachten die zijn ontstaan na een verkeersongeval op 21 juli 2014. Na verloop van twee ziektejaren heeft appellante op 2 september 2016 een uitkering aangevraagd op grond van de Wet werk en inkomen naar arbeidsvermogen (Wet WIA). Op verzoek van appellante is een voorschot betaald. Dit voorschot wordt teruggevorderd omdat verzekeringsgeneeskundig en arbeidsdeskundig onderzoek heeft uitgewezen dat appellante geschikt is voor geselecteerde voorbeeldfuncties. Beroep tegen twee besluiten. Beroep tegen het eerste besluit wordt ingesteld nadat reeds zes weken zijn verstreken. Ingevolge artikel 3:40 Awb treedt een besluit niet in werking voordat het is bekendgemaakt. Appellante betwist dat zij het besluit heeft ontvangen.

Indien een geadresseerde stelt dat hij – zoals in dit geval – een niet-aangetekend verzonden besluit niet heeft ontvangen, is het in beginsel aan het bestuursorgaan om aannemelijk te maken dat het besluit wel op het adres van de geadresseerde is ontvangen. Maatstaf verzenden- en ontvangsttheorie (r.o. 4.1.2 e.v.). De Raad oordeelt dat het appellante in dit geval niet kan worden tegengeworpen dat zij niet binnen zes weken nadat het besluit is genomen hiertegen beroep heeft ingesteld.

De Raad gaat over tot de inhoudelijke beoordeling van het beroep en oordeelt dat de verzekeringsartsen van het UWV de beperkingen van appellante niet hebben onderschat en in de functionele mogelijkhedenlijst (FML) van 1 juni 2017 haar beperkingen juist zijn vastgelegd. Niet aannemelijk is dat appellante wegens het slecht beheersen van de Nederlandse taal niet in staat zou zijn de geselecteerde functies te vervullen. Verwijzing naar vaste rechtspraak over opleidingsniveau in combinatie met lees- en taalvaardigheden in de Nederlandse taal (r.o. 4.5). De Raad bevestigt de terugbetalingsplicht van appellante en veroordeelt het UWV in de proceskosten omdat appellante terecht is opgekomen tegen onderdelen van het eerste bestreden besluit.

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 05-06-2019

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2019:1870

Zaaknummer: 18/1090 WIA

Rechters: B.F. Keulen

Advocaten: W.H.M. Visser en | Bakirhan

Wetsartikelen: 3:40 Awb

RECHTSPRAAK

Sociale zekerheid. ZW-uitkering is ten onrechte beëindigd. De verzekeringsarts heeft onvoldoende aannemelijk gemaakt dat de combinatie van de door appellant op de datum in geding gebruikte medicijnen geen belemmering vormde voor het werken in de laatst verrichte arbeid. Vernietiging van aangevallen uitspraak.

Appellant is werkzaam geweest als machinebediener voor veertig uur per week. Zijn dienstverband is op 3 augustus 2012 geëindigd. Appellant heeft zich op 2 februari 2015 ziek gemeld met rugklachten. Op 15 september 2015 heeft appellant zich ziek gemeld met toegenomen rugklachten en psychische klachten. Op dat moment ontving hij nog een WW-uitkering. De verzekeringsarts heeft appellant onderzocht naar aanleiding van zijn laatste ziekmelding en acht appellant geschikt voor de laatst verrichte arbeid in de functie van machinebediener. Dit wordt door appellant betwist. Met name wordt onvoldoende rekening gehouden met het medicijngebruik van appellant. De Raad heeft het UWV in de gelegenheid gesteld de verzekeringsarts bezwaar en beroep te laten reageren op de namens appellant ingenomen stelling dat op de datum in geding de combinatie van medicijnen, in de dosering die appellant gebruikte, leidde tot een zodanige verminderde alertheid en/of coördinatie dat voor appellant daardoor een grotere kans op persoonlijk letsel bestond bij het werken met een papiersnijmachine. Met het rapport van de verzekeringsarts bezwaar en beroep van 7 december 2018 heeft het UWV naar het oordeel van de Raad onvoldoende aannemelijk gemaakt dat de combinatie van de door appellant op de datum in geding gebruikte medicijnen geen belemmering vormde voor het werken met een papiersnijmachine. Het UWV heeft ten onrechte geoordeeld dat appellant ten tijde van de beoordeling door de verzekeringsarts geen recht meer heeft op een uitkering. De Raad vernietigt de aangevallen uitspraak.

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 05-06-2019

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2019:1893

Zaaknummer: 16/7849 ZW

Rechters: E. Dijt

Advocaten: K. Aslan en M.K. Affia

RECHTSPRAAK

Sociale zekerheid. WGA-vervolguitkering. Mate van arbeidsongeschiktheid juist vastgesteld. Zorgvuldig (medisch) onderzoek. Discrepantie tussen ervaren beperkingen en medisch objectiveerbare klachten. Geen aanknopingspunten voor het oordeel dat de geselecteerde functies in medisch opzicht ongeschikt zijn voor appellant. Bevestiging aangevallen uitspraak.

Appellant heeft zich bij WIA-wijzigingsformulier van 1 juni 2015 toegenomen arbeidsongeschikt gemeld sinds 1 januari 2013. Naar aanleiding van deze melding heeft het UWV bij besluit van 17 november 2015 vastgesteld dat de uitkering vanaf 11 juli 2015 tot 1 augustus 2015 ongewijzigd wordt voorgezet. Tegen dit besluit hebben appellant en de werkgever bezwaar gemaakt. Appellant heeft in hoger beroep zijn standpunt herhaald dat hij vanwege zijn klachten niet kan werken en volledig en duurzaam arbeidsongeschikt is. Daartoe is door appellant aangevoerd dat hij jarenlang chronische, objectiveerbare rug- en schouderklachten heeft. Door de val in 2011, waarbij hij buiten bewustzijn is geraakt, heeft hij evenwichtsproblemen en verminderde energie, waardoor hij rustmomenten moet nemen. Na het ongeval resteren aanmerkelijke pijnklachten en beperkingen die geduid kunnen worden als posttraumatische pijnklachten. Het oordeel van de rechtbank dat het verzekeringsgeneeskundig onderzoek op zorgvuldige wijze heeft plaatsgevonden en dat de beperkingen van appellant niet zijn onderschat wordt gevolgd. Er lijkt een discrepantie te bestaan tussen de ervaren beperkingen enerzijds en de bevindingen bij neurologisch en beeldvormend onderzoek anderzijds. De verzekeringsarts bezwaar en beroep heeft op basis van de verschillende medische rapporten navolgbaar de beperkingen vastgesteld en kunnen concluderen dat er geen argumenten zijn waaruit een te objectiveren toename van de beperkingen van appellant zou kunnen worden afgeleid. Appellant heeft in beroep noch in hoger beroep nieuwe medische gegevens ingebracht die aanleiding geven tot een ander oordeel. Bevestiging aangevallen uitspraak.

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 05-06-2019

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2019:1896

Zaaknummer: 17/3535 WIA

Rechters: S.O.H. Bakkerus, E.C. Ruinaard en K. Engel

Advocaten: K.U.J. Hopman en C. Roele

RECHTSPRAAK

Sociale zekerheid. WGA-uitkering. Besluit in strijd met artikel 7:2 Awb. Inhoudelijke behandeling wijst uit dat appellante niet kan worden aangemerkt als een zogenoemde medische afzakker. Eerste ziektedag is juist vastgesteld. Schadevergoeding wegens overschrijding van de redelijke termijn.

Appellante werkte als juridisch secretaresse bij betrokkene, toen zij zich op 14 juni 2010 wegens vermoeidheidsklachten heeft ziek gemeld. Op dat moment werkte appellante dertig uur per week. Tijdens haar re-integratie is per 1 januari 2011 het dienstverband van appellante gewijzigd naar 22,5 uur per week. Met ingang van 1 maart 2011 is appellante hersteld gemeld. Zij werkte toen 22,5 uur per week. Op 18 juni 2012 en op 5 juli 2012 heeft appellante zich opnieuw ziek gemeld wegens vermoeidheidsklachten.

Appellante is ten onrechte in de bezwaarfase de mogelijkheid onthouden te reageren op de nadere stukken van betrokkene en haar standpunt toe te lichten tijdens een hoorzitting. Het bestreden besluit is in strijd met artikel 7:2 Awb genomen. Tussen partijen is verder uitsluitend in geschil of appellante een zogenoemde medische afzakker is, waardoor de eerste ziektedag zou moeten worden gesteld op 14 juni 2010.

Maatstaf medische afzakker (r.o. 4.3). Op grond van artikel 6:22 Awb kan een besluit, ondanks schending van een geschreven of ongeschreven rechtsregel, in stand worden gelaten indien aannemelijk is dat de belanghebbenden daardoor niet zijn benadeeld. Nu appellante niet wordt gevolgd in haar standpunt dat zij moet worden aangemerkt als een medische afzakker komt de aangevallen uitspraak, met verbetering van gronden, voor bevestiging in aanmerking. Daartoe wordt overwogen dat appellante in beroep en in hoger beroep de gelegenheid heeft gehad haar standpunt schriftelijk en mondeling toe te lichten, waardoor aannemelijk wordt geacht dat zij door de schendingen in de bezwaarprocedure niet is benadeeld. Eerste ziektedag is juist vastgesteld. Immateriële schadevergoeding wegens overschrijding van de redelijke termijn en veroordeling in de proceskosten.

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 05-06-2019

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2019:1890

Zaaknummer: 16/5786 WIA

Rechters: A.W.H. Vink, J.H. Paulusma-de Waal en R. Henninger

Advocaten: J.B.M. Swart en K.U.J. Hopman

Wetsartikelen: 7:2 Awb

RECHTSPRAAK

Sociale zekerheid. WIA-uitkering terecht geweigerd. Uitgaande van de in overeenstemming met de conclusie van de door de Raad geraadpleegde deskundige aangepaste FML van 20 december 2018 en het arbeidsdeskundig rapport van 21 december 2018, heeft het UWV zich met juistheid op het standpunt gesteld dat appellante op de datum in geding geen recht heeft op een WIA uitkering. Proceskostenveroordeling. Schadevergoeding wegens overschrijding van de redelijke termijn.

Appellante, laatstelijk werkzaam als schoonmaakster, heeft zich op 5 november 2012 ziek gemeld in verband met pijnklachten. Bij besluit van 18 september 2014 heeft het UWV vastgesteld dat voor appellante, gegeven de uitkomsten van het verzekeringsgeneeskundig en arbeidsdeskundig onderzoek, met ingang van 27 oktober 2014 (datum in geding) geen recht is ontstaan op een uitkering op grond van de Wet werk en inkomen naar arbeidsvermogen (Wet WIA), omdat appellante met ingang van die datum minder dan 35 procent arbeidsongeschikt is. Appellante heeft in hoger beroep aangevoerd dat haar pijnklachten en de daaruit voortvloeiende beperkingen zijn onderschat. Deskundigenbericht. Er zijn geen omstandigheden die aanleiding geven om het rapport en de reactie van de deskundige niet te volgen. WIA-uitkering terecht geweigerd, maar besluit in eerste instantie niet deugdelijk gemotiveerd (art. 7:12 Awb). Hierdoor is appellante niet benadeeld, de Raad handhaaft dit besluit (art. 6:22 Awb). Proceskostenveroordeling. Schadevergoeding wegens overschrijding van de redelijke termijn.

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 05-06-2019

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2019:1889

Zaaknummer: 16/270 WIA

Rechters: M.L. Hendrikse, J.H. Paulusma-de Waal en J.S.W. Holtrop

Advocaten: A.A. Bouwman en C. Roele

Wetsartikelen: 7:12 Awb en 6:22 Awb

RECHTSPRAAK

Arbeidsongeschiktheidsverzekering. Uitkering terecht geweigerd met een beroep op de mededelingsplicht bij aangaan van de verzekering. Reeds psychische klachten in puberteit. Vordering afgewezen.

Bij het afsluiten van een arbeidsongeschiktheidsverzekering in februari 2011 heeft Consument geen melding gemaakt van sinds haar puberteit jaarlijks terugkerende stemmingsklachten en een duidelijke klachtbeleving en hulpvraag in november 2010. Nadat Consument in verband met arbeidsongeschiktheid een beroep op de verzekering heeft gedaan, heeft Verzekeraar zich tegenover Consument op het standpunt gesteld dat deze haar precontractuele mededelingsplicht bij het sluiten van de verzekering heeft geschonden en met terugwerkende kracht een uitsluitingsclausule voor psychische klachten opgenomen. Verzekeraar heeft Consument uitkering onthouden omdat de huidige klachten onder de uitsluiting vallen. De Commissie is van oordeel dat Consument de hierover in het aanvraagformulier opgenomen vraag had moeten aankruisen en dat een redelijk handelend verzekeraar had deze uitsluiting opgenomen. Niet gesteld kan worden dat verzekeraar zich schuldig heeft gemaakt aan schending van de tweemaandstermijn van artikel 7:929 lid 1 BW. Vordering wordt afgewezen.

Instantie: Geschillencommissie Financiële Dienstverlening

Datum uitspraak: 09-01-2019

Zaaknummer: GC 2019-008

ANNOTATIE

Onvoldoende bewijs dat schade is opgelopen tijdens uitoefening werkzaamheden.

mr. D. van Gastel

Werkgeversaansprakelijkheid. In deze deelgeschilprocedure verzoekt werkneemster te bepalen dat haar werkgever aansprakelijk is voor de (letsel)schade die zij meent te hebben opgelopen als gevolg van een arbeidsongeval op 19 november 2014. Er zijn verschillende getuigenverklaringen afgelegd. De rechtbank oordeelt dat niet vast is komen te staan dat werkneemster in de uitoefening van haar werkzaamheden schade heeft opgelopen.

In deze noot zal ik eerst het juridisch kader schetsen. Vervolgens ga ik in op de feiten en omstandigheden van de zaak en op het oordeel van de rechtbank. Ik sluit af met mijn visie op de beoordeling van de rechter.

1. Juridisch kader

Bij een beroep op aansprakelijkheid op grond van artikel 7:658 lid 2 BW dient de werknemer conform de hoofdregel van artikel 150 Rv te stellen en bij voldoende betwisting te bewijzen dat hij schade heeft geleden in de uitoefening van zijn werkzaamheden. In beginsel kan de werknemer daarmee volstaan. De werknemer moet dus aantonen (1) dat er sprake is van schade en (2) dat de schade voortvloeit uit de arbeidsomstandigheden.

Er worden geen al te strenge eisen gesteld aan de stelplicht en bewijslast van de werknemer op dit punt. Zo hoeft de werknemer niet de exacte toedracht van het ongeval te stellen en te bewijzen (HR 4 mei 2001, ECLI:NL:HR:2001:AB1430 en HR 29 juni 2001, ECLI:NL:HR:2001:AB2432).

Als voldoende aannemelijk is gemaakt dat de werknemer schade heeft opgelopen in de uitoefening van de werkzaamheden, dan is de werkgever in beginsel aansprakelijk. Dat is niet het geval als de werkgever aantoont dat hij aan zijn zorgplicht heeft voldaan, dat sprake is van opzet of bewuste roekeloosheid aan de zijde van de werknemer of dat het *conditio sine qua non*-verband tussen de normschending en de schade ontbreekt (zie o.a. HR 10 juni 2011,

ECLI:NL:HR: 2011:BP8788 (X/*Van Gend & Loos*)).

2. Discussie tussen partijen

Werkneemster is op 19 november 2014 door haar werkgever (ISS) tewerkgesteld op een locatie van AkzoNobel. Zij verrichtte werkzaamheden in de spoelkeuken en het was haar taak om de vaatwasmachines in en uit te ruimen.

Een dag na het ongeval heeft werkneemster zich tot de huisarts gewend. In het huisartsenjournaal is op 20 november 2014 onder meer vermeld dat werkneemster last heeft van hoofdpijn- en misselijkheidsklachten en dat zij een dag eerder tijdens het bukken keukenspullen op haar hoofd heeft gekregen.

Werkneemster heeft aangevoerd dat bij aankomst in de spoelkeuken de keukenspullen die bovenop een rek lagen zijn gaan schuiven en van het rek zijn gevallen. Vervolgens is zij uitgedegen over de gladde vloer en ten val gekomen, waarbij de keukenspullen op haar lichaam en hoofd, met name de nek en rug, terecht zijn gekomen.

De werkgever betwist niet dat er keukenspullen van het rek zijn gevallen, maar wel dat deze op werkneemster terecht zijn gekomen waardoor zij (letsel)schade heeft opgelopen. De werkgever wijst aansprakelijkheid van de hand.

Werkneemster heeft de rechtbank verzocht om te bepalen dat de werkgever aansprakelijk is voor de schade die is ontstaan als gevolg van het arbeidsongeval dat op 19 november 2014 heeft plaatsgevonden.

3. Verschillende getuigenverklaringen

Naast de verklaring van werkneemster zijn er zes getuigenverklaringen afgelegd.

Crawford heeft in opdracht van de werkgever een onderzoek uitgevoerd naar de toedracht van het ongeval. In juli 2016 heeft Crawford de werklocatie bezocht. Er is gesproken met drie betrokkenen. Een van die betrokkenen (betrokkene 4) heeft tegenover Crawford verklaard dat hij het ongeval niet zelf heeft gezien en dat werkneemster na het ongeval haar dienst heeft afgemaakt.

De twee andere betrokkenen (betrokkene 3 en 5) waren ten tijde van het ongeval samen met werkneemster in de spoelkeuken aanwezig. Zij hebben allebei verklaard dat er spullen vanuit de kar op de grond zijn gevallen en dat de spullen werkneemster niet hebben geraakt.

In juli 2017 heeft een voorlopig getuigenverhoor plaatsgevonden. Werkneemster heeft tijdens dat verhoor verklaard dat de spullen tijdens het verplaatsen van het rek zijn gaan glijden en op

haar terecht zijn gekomen. Tussen de spullen bevond zich in ieder geval een zware pan met een diameter van vijftig centimeter. Hierdoor is zij uitgedegen op de natte vloer en ten val gekomen.

Werkneemster heeft ook betrokkene 1 laten horen tijdens het voorlopig getuigenverhoor. Betrokkene 1 heeft het ongeval zelf niet gezien. Hij is op enig moment gebeld door een andere werknemer die hem vroeg om snel te komen in verband met een ongeval dat werkneemster was overkomen.

Tijdens een voorlopig tegengetuigenverhoor in november 2017 heeft betrokkene 2 verklaard dat zij samen met werkneemster in de spoelkeuken aanwezig was. Toen werkneemster een aantal schalen uit het bovenste gedeelte van de kar wilde halen is er een aantal schalen op de grond gevallen. Betrokkene 2 weet zeker dat de schalen niet op het lichaam van werkneemster terecht zijn gekomen. Nadat zij samen met werkneemster de spullen heeft opgeruimd heeft werkneemster haar dienst afgemaakt.

Tot slot is er een getuigenverklaring van betrokkene 6. Betrokkene 6 heeft in juni 2018 een schriftelijke verklaring toegestuurd aan de gemachtigde van werkneemster. Hij verklaart dat hij op de dag van het ongeval werd gebeld door betrokkene 1, die vertelde dat werkneemster een lading spullen op haar hoofd had gekregen. Een week na het ongeval heeft hij gesproken met betrokkene 3 en 5. Volgens betrokkene 6 was het voor iedereen duidelijk dat er een ongeluk was gebeurd waarbij werkneemster letsel heeft opgelopen.

4. Oordeel van de rechter

De rechtbank oordeelt in deze zaak niet in het voordeel van werkneemster. Betrokkene 3 en betrokkene 5 waren ten tijde van het ongeval aanwezig in de spoelkeuken. Zij hebben uit eigen waarneming verklaard dat de keukenspullen van het rek zijn gevallen, maar dat de spullen niet op werkneemster terecht zijn gekomen. Beide betrokkenen verklaren niets over een gladde en/of natte vloer.

De getuigenverklaringen die de lezing van werkneemster zouden kunnen ondersteunen zijn allemaal van (oud-)medewerkers die het ongeval niet hebben gezien. Bovendien is alleen de verklaring van betrokkene 1 onder ede afgelegd en is de verklaring van betrokkene 6 bijna vier jaren na het incident opgesteld. De rechtbank kent doorslaggevende betekenis toe aan de getuigenverklaringen van betrokkene 3 en betrokkene 5, die ten tijde van het ongeval aanwezig waren en consistent verklaren. De verklaringen waar werkneemster naar verwijst wegen daar niet tegenop.

Verder weegt mee dat werkneemster zich een dag na het ongeval heeft gemeld bij de huisarts.

De huisarts heeft in het journaal vermeld dat er de dag ervoor (19 juni 2014; dag van het ongeval) een pijnlijke bult op het voorhoofd van werkneemster zat, maar heeft dit zelf niet kunnen vaststellen tijdens het consult. Volgens de rechtbank ligt het niet voor de hand om pas een dag later de huisarts te bezoeken als werkneemster, zoals zij stelt, een zware pan op haar hoofd heeft gekregen. De rechtbank overweegt met een verwijzing naar de verklaringen van betrokkene 3 en betrokkene 5 en gelet op de mogelijke pre-existente klachten en overige mogelijke oorzaken van de medische klachten dat het voor rekening van werkneemster komt dat er niet vrijwel direct een eerste medisch onderzoek heeft plaatsgevonden.

Het verzoek van werkneemster wordt afgewezen, nu niet is komen vast te staan dat zij schade heeft opgelopen in de uitoefening van haar werkzaamheden.

5. Visie op de beoordeling door de rechter

In onderhavige zaak speelt niet het (mogelijke) probleem dat er geen getuigen zijn. Integendeel, er zijn naast de verklaring van werkneemster zes getuigenverklaringen voorhanden. Het probleem in deze zaak is dat de getuigenverklaringen tegenstrijdig zijn.

Werkneemster is partij in deze zaak en belast met het leveren van bewijs. De verklaring die werkneemster heeft afgelegd kan daarom alleen bewijs in haar voordeel opleveren, als er aanvullend bewijs voorhanden is dat zodanig sterk is en zulke essentiële punten betreft dat het de verklaring voldoende geloofwaardig maakt (zie bijv. Hof Den Haag 29 maart 2016, ECLI:NL:GHSHE:2016:1188).

Het komt dan aan op de bewijswaardering. De rechter is, enkele uitzonderingen daargelaten, vrij in de waardering van bewijs (de zogenoemde 'vrije bewijsleer', neergelegd in art. 152 Rv). Er worden aan de motivering van de rechter geen nadere eisen gesteld zoals ten aanzien van het aantal bewijsmiddelen waarop de beslissing moet zijn gegrond of de aard of inhoud daarvan. De motivering moet echter wel voldoende inzicht geven in de gedachtegang van de rechter (HR 1 november 2002, ECLI:NL:HR:2002:AE7360, *NJ* 2005/281).

Bij de waardering van getuigenbewijs kan de rechter rekening houden met aspecten als bijvoorbeeld de geloofwaardigheid van de getuigen, de verhouding tot partijen in het geschil, de consistentie van de verklaring en de verhouding van de verklaring ten opzichte van andere verklaringen (Hof Leeuwarden 23 oktober 2012, ECLI:NL:GHLEE:2012:BY1263).

Dat heeft de rechtbank in deze zaak ook gedaan. De rechtbank hecht terecht meer waarde aan de getuigenverklaringen van de betrokkenen die het ongeval zelf hebben waargenomen – en die ook nog eens consistent zijn – dan aan de verklaringen van getuigen die uit omstandigheden hebben afgeleid dat er een ongeval heeft plaatsgevonden. De rechtbank heeft

hierbij ook laten meewegen dat slechts één getuigenverklaring waar werkneemster naar verwijst onder ede is afgelegd en dat de verklaring van een andere betrokkene (betrokkene 6) bijna vier jaren na het ongeval is opgesteld. In het licht van alle verklaringen die in deze zaak zijn afgelegd acht ik dat begrijpelijk. Gezien alle verklaringen die zijn afgelegd is het aanvullend bewijs niet zo sterk dat het de verklaring van werkneemster voldoende aannemelijk maakt. Integendeel; er is voldoende reden om hieraan te twijfelen.

De rechtbank heeft ook rekening gehouden met het gegeven dat werkneemster de huisarts pas een dag later heeft bezocht. Aan dat gegeven op zichzelf mogen mijns inziens geen (te) vergaande conclusies worden getrokken in het nadeel van (in dit geval) werkneemster. Het komt immers, begrijpelijkerwijs, vaak genoeg voor dat een slachtoffer van een ongeval zich pas na een dag, enkele dagen of na een week meldt bij de huisarts. Dat wil op zichzelf niet zeggen dat er eerder geen schade is opgelopen.

Dat neemt niet weg dat ik de rechtbank in deze zaak wel kan volgen wanneer zij oordeelt dat het voor rekening van werkneemster komt dat er niet vrijwel direct een medisch onderzoek heeft plaatsgevonden (zie ook de uitspraak van het Hof 's-Hertogenbosch van 20 augustus 2013, ECLI:NL:GHSHE:2013:3963). Dit gezien alle afgelegde getuigenverklaringen en overige omstandigheden, waaronder het feit dat werkneemster een maand na het ongeval een verkeersongeval is overkomen en omdat er kennelijk ook pre-existente klachten aanwezig waren. Hierdoor wordt het gezien alle omstandigheden voor werkneemster lastig om te bewijzen dat de schade die zij heeft geleden, heeft opgelopen in de uitoefening van haar werkzaamheden. De rechtbank heeft mijns inziens het verzoek van werkneemster terecht afgewezen.

RECHTSPRAAK

Arbeidsongeschiktheidsverzekering. Tussenuitspraak. Gelegenheid nadere bewijslevering.

Consument heeft aanspraak gemaakt op uitkering onder zijn arbeidsongeschiktheidsverzekering. De psychiater heeft aangegeven bij onderzoek geen 'ernstige' beperkingen te kunnen duiden. Aangezien de toepasselijke verzekeringsvoorwaarden niet over 'ernstige' beperkingen spreken is de medisch adviseur van Verzekeraar bij tussenuitspraak in de gelegenheid gesteld om alsnog met een gerichte vraagstelling aan de psychiater een toelichting te vragen.

Instantie: Geschillencommissie Financiële Dienstverlening

Datum uitspraak: 04-04-2018

Zaaknummer: GC 2019-170

RECHTSPRAAK

Verzekeringsrecht. Aan werknemer van gedaagde is een arbeidsongeval overkomen terwijl hij bij een derde tewerk was gesteld. Gedaagde beroept zich op exoneratiebedingen die zij met de derde is overeengekomen. Anders dan de verzekeraar heeft gesteld is dit beroep niet onaanvaardbaar als bedoeld in artikel 6:248 BW. De werkgever kan niet worden aangesproken.

Verzekeringsrecht. Aan werknemer van gedaagde is een arbeidsongeval overkomen terwijl hij bij een derde tewerk was gesteld. De verzekeraar van de derde heeft voorschotten op schadevergoeding voldaan aan de werknemer. De verzekeraar spreekt gedaagde als hoofdelijk medeschuldenaar aan. Gedaagde beroept zich erop dat zij medeverzekerde is, zodat de verzekeraar ingevolge het bepaalde in artikel 7:962 lid 3 BW geen vordering op haar heeft. Gedaagde beroept zich op een contractueel vervalbeding. Dit beroep gaat niet op omdat de vordering nog niet dan wel binnen de vervaltermijn is ontstaan. Gedaagde beroept zich op exoneratiebedingen die zij met de derde is overeengekomen. Anders dan de verzekeraar heeft gesteld is dit beroep niet onaanvaardbaar als bedoeld in artikel 6:248 BW. De werkgever kan niet worden aangesproken.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 28-08-2019

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2019:5062

Zaaknummer: C/01/338730 / HA ZA 18-656

Rechters: E.J.C. Adang

Advocaten: W.A.M. Rupert en J. Streefkerk

Wetsartikelen: 7:962 lid 3 BW

RECHTSPRAAK

Arbeidsongeschiktheidsverzekering. Schending mededelingsplicht, geen overschrijding tweemaandstermijn. Deskundigenbericht medisch adviseur/verzekeringsgeneeskundige. Meerdere uitsluitingen. Bezwaren tegen deskundigenbericht onvoldoende gemotiveerd. Bij kennis van de ware stand van zaken zou Delta Lloyd, als redelijk handelend verzekeraar, geen verzekering hebben afgesloten.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 20-08-2019

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2019:3065

Zaaknummer: 200.206.665/01

Rechters: J.F. Aalders, A.L.M. Keirse en L.W. Louwerse

Advocaten: J.W. Janssens en S. Colsen

Wetsartikelen: 7:928 BW, 7:929 BW en 7:930 BW

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor poging tot zware mishandeling. Sadomasochistische handelingen. De beslissing van aangeefster om met verdachte kinky seks te hebben betekent echter geen toestemming tot of instemming met alles wat iemand vervolgens overkomt, maar vormt wel een bijzondere context. Toewijzing € 1.000 ter zake van immateriële schade.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 14-08-2019

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2019:3643

Zaaknummer: 02-688221-16, 02-688120-17 (gev.)

Rechters: G.H. Nomes, J.A. van Voorthuizen en J.C. Gillesse

Advocaten: H. Goedegebure

Wetsartikelen: 36f Sr, 300 Sr en 302 Sr

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Poging tot gekwalificeerde doodslag in een café. De vordering van de benadeelde, bestaande uit € 5.000 immateriële schadevergoeding, wordt toegewezen, omdat het gevorderde bedrag niet door de verdediging is betwist.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 12-08-2019

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2019:8162

Zaaknummer: 09/027301-19

Rechters: E.A.G.M. van Rens, V.J. de Haan en C.W. de Wit

Advocaten: B.F. van Es

Wetsartikelen: 36f Sr en 288 Sr

RECHTSPRAAK

Arbeidsrecht. Ontslag op staande voet. Werkgever dient te bewijzen dat werknemer werkgever en/of de bedrijfsarts doelbewust onjuist heeft voorgelicht (c.q. heeft gelogen) over zijn gezondheidstoestand.

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 12-08-2019

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2019:3066

Zaaknummer: 7911400 \ EJ VERZ 19-238 en 7927926 \ EJ VERZ 19-250

Rechters: C.H. de Haan

Advocaten: E.P.W.A. Bink en A.E. Doornbos

Wetsartikelen: 7:677 BW

RECHTSPRAAK

Strafrecht. De verdachte heeft zich schuldig gemaakt aan een zeer ernstige verkrachting van een destijds 16-jarig slachtoffer. De verdachte heeft het slachtoffer meerdere malen gedwongen cocaïne te snuiven. Van de gevorderde € 25.000 immateriële schadevergoeding wordt € 15.000 toegewezen. Voor het overige bedrag wordt de benadeelde niet-ontvankelijk verklaard wegens onvoldoende onderbouwing van de schade.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 08-08-2019

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2019:8055

Zaaknummer: 09/842102-18

Rechters: E.J. van As, C.J. van der Wilt en N.S.M. Lubbe

Advocaten: C.C. Peterse

Wetsartikelen: 36f Sr, 242 Sr, 284 Sr en 317 Sr

RECHTSPRAAK

Arbeidsongeschiktheidsverzekering. Consument heeft bij het aanvragen van een arbeidsongeschiktheidsverzekering een gezondheidsverklaring ingevuld en daarbij bepaalde relevante medische gegevens verzwegen. Met het plaatsen van een uitsluitingsclausule op de polis heeft de verzekeraar redelijk gehandeld.

Instantie: Geschillencommissie Financiële Dienstverlening

Datum uitspraak: 31-07-2019

Zaaknummer: 2019-542

RECHTSPRAAK

Medische aansprakelijkheid. Na een operatie aan een bultje heeft eiser zenuwletsel opgelopen, waardoor hij arbeidsongeschikt is geraakt. Eiser stelt dat geen sprake is van informed consent, er een onjuiste diagnose is gesteld en de operatie is uitgevoerd door een onbekwame arts-assistent. Het ziekenhuis heeft de stellingen gemotiveerd betwist, zodat niet aannemelijk is geworden dat zij verwijtbaar onzorgvuldig heeft gehandeld.

Met dank aan Letselschademagazine voor het publiceren van deze uitspraak.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 30-07-2019

Zaaknummer: C/15/290105 / KG ZA 19-412

RECHTSPRAAK

Deelgeschil. Exploitant van een evenementencentrum is niet aansprakelijk voor ongeval op het tegenoverliggende parkeerterrein. Geen sprake van een gebrekkige opstal.

Deelgeschil. MartiniPlaza exploiteert een evenementencentrum. Tegenover de hoofdingang van het gebouw bevindt zich een parkeerterrein. Verzoeker is, terwijl hij in het donker achteruitlopend aanwijzingen voor het parkeren aan zijn echtgenote gaf, vijftig centimeter vanaf een opstaande rand gevallen. Hij heeft letsel aan zijn voet opgelopen. Verzoeker stelt MartiniPlaza aansprakelijk voor de materiële en immateriële schade en verzoekt een verklaring voor recht daartoe. Het gaat in deze zaak om het antwoord op de vraag of sprake is van een gebrekkige opstal waarvoor MartiniPlaza als bedrijfsmatige gebruiker aansprakelijk is dan wel of zij aansprakelijk is uit hoofde van onrechtmatige daad. De rechtbank oordeelt dat MartiniPlaza een bedrijfsmatige gebruiker van een opstal is. De rechtbank is van oordeel dat de parkeersituatie niet als een gebrekkige opstal in de zin van artikel 6:174 BW kan worden aangemerkt, althans dat de wijze van inrichting van het parkeerdek ter plaatse geen gevaarzettende situatie in het leven heeft geroepen die leidt tot aansprakelijkheid op grond van artikel 6:162 BW. In het algemeen kan van een voetganger op een parkeerterrein worden verwacht dat hij rekening houdt met afscheidingen die aanwezig zijn op het parkeerterrein voor begrenzing van onder meer parkeervakken alsmede op afscheidingen die aanwezig zijn tussen het parkeerterrein en de omliggende omgeving voor begrenzing van het parkeerterrein. Het verzoek wordt afgewezen.

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland
Datum uitspraak: 23-07-2019
ECLI: ECLI:NL:RBNNE:2019:3751
Zaaknummer: C/18/189762 / HA RK 19-8
Rechters: J.E. Wichers
Advocaten: I.I. Assink en E.A. Dekker
Wetsartikelen: 6:174 BW en 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Verzekeraar Achmea betwist het causaal verband tussen auto-ongeval en schade (bestaande uit whiplashklachten) gemotiveerd. Nader (deskundigen)onderzoek is nodig volgens de voorzieningenrechter, waarvoor een kort geding zich niet leent. Een voorschot kan niet worden toegewezen.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 28-06-2019

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2019:6022

Zaaknummer: C/13/667065 / KG ZA 19-572

Rechters: A.J. Beukenhorst

Advocaten: R. van den Berg en B.M. Stroetinga

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Mensenhandel. Seksuele uitbuiting minderjarige gedurende drie maanden. Het hof is van oordeel dat aannemelijk is geworden dat er immateriële schade is geleden en dat deze schade het rechtstreeks gevolg is van het bewezen verklaarde. Toewijzing € 5.000 aan immateriële schadevergoeding.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 14-05-2019

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2019:2098

Zaaknummer: 22-001174-17

Advocaten: M.I. Veldt-Foglia, M.A.J. van de Kar en T.J. Sleeswijk Visser

Wetsartikelen: 273f Sr en 36f Sr

RECHTSPRAAK

WAM-verzekeraar keert uit aan fietser die door de verzekerde is aangereden. Verhaal op de verzekerde. Niet nodig is dat strafrechtelijke vervolging of veroordeling voor een opzettelijk heeft plaatsgevonden. Bekrachtiging van eerste aanleg.

Er heeft een aanrijding plaatsgevonden tussen de auto van geïntimeerde en een fietser. De fietser is ten val gekomen en heeft als gevolg daarvan schade geleden. Zijn bekken is gebroken. Univé heeft als WAM-verzekeraar van geïntimeerde deze schade aan de fietser vergoed. Geïntimeerde is strafrechtelijk veroordeeld voor het overtreden van de Wegenverkeerswet. In dit geding vordert Univé veroordeling van geïntimeerde tot betaling van een bedrag van € 25.000. Daartoe voert Univé aan dat geïntimeerde de schade met opzet aan de fietser heeft veroorzaakt en dat zij daarom op grond van de toepasselijke verzekeringsvoorwaarden gerechtigd is de uitkering aan de fietser en gemaakte kosten op geïntimeerde te verhalen. Dat in de strafrechtelijke procedure geen opzet is vastgesteld, betekent niet dat in deze civielrechtelijke procedure niet kan worden vastgesteld dat sprake is van het opzettelijk en wederrechtelijk handelen of nalaten door geïntimeerde. Of daarvan sprake is moet naar objectieve maatstaven worden beoordeeld aan de hand van de aard van de gedraging in het licht van de omstandigheden waaronder deze is verricht, aldus het hof. Een strafrechtelijke vervolging of veroordeling voor een opzettelijk is, anders dan geïntimeerde ingang wil doen vinden, niet vereist voor het aannemen van een opzettelijk verrichte en wederrechtelijke gedraging die objectief gezien gericht is op het doen ontstaan van letsel of zaakschade. Geïntimeerde wordt in het ongelijk gesteld.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 12-03-2019

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2019:827

Zaaknummer: 200.218.706/01

Rechters: J.W. Hoekzema, A.L.M. Keirse en J.F. Aalders

Advocaten: M. Heimensem en M. Schuring

Wetsartikelen: 5 WVV

RECHTSPRAAK

Tussenarrest. Medische aansprakelijkheid (2003). Voorhands werd bewezen geacht dat het causaal verband tussen de verweten gedraging en het bij de baby na haar geboorte geconstateerde hersenletsel in beginsel is gegeven en het aan de arts is te bewijzen dat bedoeld letsel ook zonder die gedraging zou zijn ontstaan. Getuigenverhoor.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 10-04-2003

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2003:31

Zaaknummer: 114/99

Rechters: Rutten-Roos, Smit en Goslings

Advocaten: I.M.C.A. Reinders Folmer en J.M. Beer

RECHTSPRAAK

Tussenarrest. Medische aansprakelijkheid (2002). Voorshands werd bewezen geacht dat het causaal verband tussen de verweten gedraging en het bij de baby na haar geboorte geconstateerde hersenletsel in beginsel is gegeven en het aan de arts is te bewijzen dat bedoeld letsel ook zonder die gedraging zou zijn ontstaan. De arts heeft dat (tegen)bewijs aangeboden. Tot het leveren daarvan wordt hij in de gelegenheid gesteld.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 15-08-2002

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2002:14

Zaaknummer: 114/99

Rechters: Rutten-Roos, Goslings en Du Perron

Advocaten: I.M.C.A. Reinders Folmer en J.M. Beer

RECHTSPRAAK

Tussenarrest. Medische aansprakelijkheid (2000). Voorshands werd bewezen geacht dat het causaal verband tussen de verweten gedraging en het bij de baby na haar geboorte geconstateerde hersenletsel in beginsel is gegeven en het aan de arts is te bewijzen dat bedoeld letsel ook zonder die gedraging zou zijn ontstaan. Het hof heeft op de voet van artikel 224 lid 2 Rv een deskundige nadere vragen voorgelegd over een ‘tangverlossing’.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 21-12-2000

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2000:3

Zaaknummer: 114/99

Rechters: Rutten-Roos, Goslings en Du Perron

Advocaten: I.M.C.A. Reinders Folmer en J.M. Beer

Wetsartikelen: 224 lid 2 Rv